

Arrest

nr. 169 033 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2003 vraagt de verzoekende partij te Giessen, in Duitsland, asiel aan. Op 8 juni 2005 wordt de asielaanvraag geweigerd.

Op 9 augustus 2005 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in te Duitsland. Op 7 april 2006 wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij geweigerd.

Op 17 december 2006 komt de verzoekende partij aan in België.

Op 20 december 2006 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in België in.

Op 12 juli 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2008 trekt de commissaris-generaal de beslissing van 12 juli 2007 in.

Op 6 januari 2009 ondertekent de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 25 februari 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie aan. Na een positief samenwoningverslag wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 25 juli 2014.

Op 27 april 2009 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 mei 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 12 november 2009 met arrestnummer 34 018 kent de Raad de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij toe. De verzoekende partij verkreeg daarop de B-kaart op 3 februari 2010, geldig tot 12 januari 2015.

Op 3 maart 2011 besluit de commissaris-generaal om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken, overeenkomstig (oud) artikel 57/6 eerste lid, 7°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 6 september 2011 met nummer 66 243 trekt de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in en weigert ze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken wordt.

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 27 januari 2012 met arrestnummer 74 127 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 20 februari 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

Op 19 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2014 weigert de commissaris-generaal zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 28 april 2014 stelt de verzoekende partij tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 29 mei 2015 met nummer 146 738 weigert de Raad zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 8 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen beide voorafgaande beslissingen stelt de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Bij arrest van 20 mei 2016 met arrestnummer 167 892 verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van vier jaar wordt opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A Monsieur :

Aan de heer:

Nom, prénom/ Naam, voornaam : A., S. [...]

date de naissance/ geboortedatum : 11.06.1978

lieu de naissance/ geboorteplaats : Cizre

nationalité/ nationaliteit : Turkije

*une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,*

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten) die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

L'ordre de quitter le territoire daté du 18.08.2015 est assorti de cette interdiction d'entrée.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

o In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.08.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op 4jaar omdat:

o 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 20.12.2006. Op 12.11.2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem het statuut van vluchteling erkend. Naar aanleiding van nieuwe elementen in zijn dossier, werd betrokkene opnieuw verhoord door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Uit deze nieuwe elementen, verkregen van de politie, blijkt dat betrokkene vrijwillig en verschillende keren, zowel voor, tijdens als na zijn asielaanvraag, zich gericht heeft tot zijn nationale autoriteiten op het Belgisch grondgebied in Turkije, en dat hij twee keer naar Turkije zelf teruggekeerd is. Hij heeft niet alleen deze elementen achtergehouden maar ook het feit dat hij in het bezit is van een nationaal paspoort. Conform artikel 57/6, 1ste ' paragraaf, 7° van de vreemdelingenwet] heeft het Commissariaat Generaal hem zijn status van vluchteling ingetrokken op 03.03.2011. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 06.09.2011.

Gezien hij het statuut van vluchteling heeft verkregen op basis van valse verklaringen en gezien hij dus de Belgische overheden heeft trachten te misleiden, wordt een inreisverbod van 4 jaar opgelegd.

Bij het nemen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met de elementen van het dossier.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend in Duitsland (van 16.06.2003 tot 08.06.2005 en van 09.08.2005 tot 07.04.2006). Vervolgens komt betrokkene naar België en dient hij een asielaanvraag in op 20.12.2006. Op 18.04.2007 gaat betrokkene naar de gemeente omdat hij wenst te huwen met Mevrouw D. B. [...]. Op 03.08.2007 weigert de gemeente het huwelijk te voltrekken naar aanleiding van het negatieve advies van het parket. Op 25.02.2009 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in op basis van zijn wettelijke samenwoning met Mevrouw D. [...] B. [...]. Op 13.08.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 12.11.2009 werd betrokkene erkend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 12.01.2010 besluit betrokkene zijn B-kaart te behouden (vluchtelingenstatuut) in plaats van zijn F-kaart (gezinshereniging). Op 09.02.2010 werd einde gemaakt aan de wettelijke samenwoning. Op 06.05.2010 heeft Mevrouw A.G. [...] samen meer haar kinderen een visum gezinshereniging aangevraagd vanuit Turkije in functie van betrokkene. Naar aanleiding van informatie verkregen van de politie van Sint-Truiden werd betrokkene opnieuw opgeroepen voor een interview bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 07.03.2011 werd zijn vluchtelingenstatus getrokken naar aanleiding van zijn valse verklaringen tijdens zijn asielverhaal en op basis van dewelke zijn vluchtelingenstatus verkregen had. Op 07.09.2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Een bijlage 13 werd hem betekend op 25.10.2011.

Betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven. Op 28.10.2011 werd het visum gezinshereniging van de kinderen en hun moeder geweigerd. Vervolgens vraagt betrokkene opnieuw asiel aan op 20.02.2012. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.06.2015. Een bijlage 13 aan betrokkene betekend op 14.04.2014. Een uitstel werd toegekend op 11.06.2015 geldig tot 21 06 2015. Betrokkene heeft hier geen gevolg aan gegeven.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft waardoor hij niet zou kunnen terugkeren en verblijven in Turkije.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene twee kinderen heeft die erkend vluchtelingen zijn, A.K. [...] en A. E. [...]. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet met zijn kinderen samenwoont. Hij toont wel aan dat hij regelmatig geld stort voor zijn kinderen.

Echter niets toont aan dat hij dat geld niet kan blijven versturen vanuit Turkije. Hij kan dan ook nog altijd contact onderhouden met zijn kinderen als hij in Turkije is, via de telefoon, of via internet. Daarenboven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog familie heeft in Turkije, namelijk zijn kinderen en hun moeder, alsook zijn vader.. Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene geld vanuit België naar zijn familie in Turkije stuurt. Dit toont aan dat hij wel degelijk nog banden onderhoudt met zijn familie in Turkije.

Er dient verwezen te worden naar het arrest (nr.27.844) dd. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: De raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in het zelfde art. 8 EVRM, lid bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene vrijwillig en verschillende keren, zowel voor, tijdens als na zijn asielaanvraag, zich gericht heeft tot zijn nationale autoriteiten op het Belgische grondgebied in Turkije en dat hij twee keer naar Turkije zelf teruggekeerd is. Hij heeft niet alleen deze elementen achtergehouden maar ook het feit dat hij in het bezit is van een nationaal paspoort. Hij heeft dus frauduleuze verklaringen afgelegd tijdens zijn asielverhaal en op basis van deze verklaringen heeft hij een statuut van vluchteling verkregen.

Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene de opheffing van zijn inreisverbod kan vragen eens hij in Turkije is;

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf de gezinseenheid in gevaar heeft gebracht door zijn eigen toedoen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"En ce que, la décision de l'Office des étrangers d'interdiction d'entrée a pour une durée de 4 ans sans motivation suffisante.

Alors que, les dispositions légales précitées en moyen unique imposent pourtant une motivation correcte, formelle, claire, précise, valable et suffisante.

1. *Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).*

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision.

2. Considérant que le devoir de minutie impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause (C.E., 23 février 1996, n° 58.328, HADAD)

Que ce devoir requiert en d'autres termes de l'administration qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision.

Que l'ensemble des conditions liées à ce devoir sont essentielles afin de garantir une décision conforme au principe de légalité.

3. L'interdiction d'entrée est motivée sur base du paragraphe 1 de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980

Plus précisément l'alinéa 2 qui stipule :

« La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. »*

Et sur pied de l'alinéa 3 :

« Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

- 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;*
- 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume. »*

4. Considérant que l'acte attaqué est délivrée parce que assorti à l'ordre de quitter le territoire daté du 18.08.2015 et qui ne prévoit "aucun de délai pour le départ volontaire".

Cet ordre de quitter le territoire fait l'objet d'une requête en suspension et annulation séparée.

Que le moyen invoqué dans cette requête est prise de la violation des articles 7, 62 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, comme suit.

En effet, qu'au regard de l'article 7 de la loi du 15/12/1980, l'ordre de quitter le territoire doit mentionner un délai déterminé.

Que l'article 74/14 §3, 3° de la loi du 15/12/1980, expressément visé par l'OQT en question donne toutefois à la partie adverse la possibilité de déroger dans des cas spécifiques au délai imposé pour quitter le territoire.

Qu'en l'espèce, il doit être considéré que le corps même de la décision d'ordre de quitter le territoire avec absence de délai pour quitter ce dernier, est justifié par un comportement constituant « un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale ».

Qu'il ne peut sérieusement être considéré que les fausses déclarations quant au retour et contacts en relation avec son pays dans le cadre de sa demande d'asile seraient de nature à justifier la décision actuelle d'ordre de quitter le territoire (ainsi que l'interdiction d'entrée y liée).

Que les motifs découlant de la motivation de l'OQT ne rencontrent pas les cas visés à l'article 74/14 §3 de la loi du 15/12/1980.

Considérant que le requérant, n'étant pas en possession d'un visa valable et dont le statut de réfugié a été retiré, peut se voir privé de la possibilité de bénéficier d'un délai utile à son départ volontaire à la condition qu'il ait violé l'ordre public.

Que la motivation formelle de la décision administrative doit donc nécessairement permettre au requérant soit, au destinataire de l'acte administratif, de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter une décision l'empêchant de bénéficier d'un délai utile à son départ volontaire et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice.

Que la partie adverse se limite à citer le retrait de statut pour déclarations fausses et à affirmer l'existence d'un danger pour l'ordre public sans autre explication.

Qu'il convient, néanmoins, de préciser la notion d'atteinte à l'ordre public telle qu'entendue dans le cadre de la loi sur les étrangers du 15/12/1980.

Qu'ici aucun fait d'ordre public n'est cité.

Que le rapport de la chambre relatif à la loi du 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume indiquait encore à ce sujet :

« Notions d'ordre public et de sécurité nationale.

Ces notions ne sont par essence pas définissables avec précision. Les condamnations éventuelles encourues par les demandeurs doivent être appréciées individuellement en fonction de leur degré de gravité et de leur fréquence.

L'ordre public sera invoqué en cas de condamnation pour appartenance à des groupements terroristes, de participation à de graves trafics de stupéfiants ou de délinquance répétée par exemple.

Le ministre vérifiera et appréciera le passé judiciaire de chaque intéressé. »

Que ces passages des travaux préparatoires concordent pour conforter le sens premier du texte, qui, s'il ne vise pas tout comportement délictueux généralement quelconque, envisage cependant les faits qui présentent un degré caractérisé de gravité.

Que dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle: « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) »

Qu'elle a également rappelé que: « L'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, [...], point 24).

Qu'on ne peut lire nulle part ni dans l'OQT, ni dans l'acte attaqué présent, que le retrait à charge du requérant soit justifié.

Que dans un arrêt n°107.819 d.d. 31 juillet 2013 le Conseil du Contentieux des Etrangers indique que : « Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société. En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de 'la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs)' que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision.»

La décision d'éloignement n'établit donc PAS que le requérant serait à la base de faits hautement répréhensibles justifiant qu'il soit accordé à la sécurité nationale une primauté sur le droit qu'à l'étranger de bénéficier d'un délai pour quitter le territoire.

Que ces manquements et l'absence d'une quelconque motivation de ce type empêchent manifestement le requérant de comprendre la raison de l'absence de délai qui lui est accordé pour donner suite à un ordre de quitter le territoire d'une part, et par conséquence aussi la raison d'être frappé d'une interdiction d'entrée d'autre part.

Que cette incompréhension est d'autant plus forte en ce que l'article 74/14 prévoit manifestement dans son alinéa 4:

« La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. »

Que cependant l'interdiction d'entrée est en l'espèce de 4 années, et que l'existence d'une menace venant du requérant n'y est pas mentionnée. Que ce constat est alors en plus révélateur du peu de crédit accordé par la partie adverse à cette prétendue violation de l'ordre public ...

L'interdiction d'entrée - acte litigieux en l'espèce - est donc basée sur une décision illégale qui ne justifie pas pourquoi aucun délai n'est octroyé au requérant.

Dès lors l'annexe 13sexies ici attaquée ne pouvait être délivré que si aucun délai pour quitter le territoire avait été valablement accordé, quod non.

La seule motivation que le requérant a commis une fraude, se saurait fonder la décision d'interdiction d'entrée, mais uniquement éventuellement la prorogation du délai de 3 ans à cause de la circonstance aggravante de la fraude.

Dans ce sens : CCE arrêt du 14/04/2014 considérations 2.7 et 2.8.

5. Considérant que le délai de l'interdiction d'entrée est porté à 4 ans car "le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour".

L'interdiction d'entrée est prise sur pied de l'article 74/11 de la Loi du 15/12/1980, selon lequel la durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée "en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas" (§ 1, al. 1).

Il ressort des travaux parlementaires de la loi du 19 janvier 2012, modifiant la loi du 15/12/1980, que l'article 74/11 revient en fait de la Directive 2008/115/EG du Parlement Européen et du Conseil du 16

décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98). Dans ce sens les travaux parlementaires soulignent quant à cet article et l'interdiction d'entrée (traduction libre) : « La directive exige cependant d'effectuer un examen individuel (considération 6), de tenir compte de 'toutes les circonstances propres à chaque cas' et de respecter le principe de proportionnalité » (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vu ce qui précède, il faut considérer que l'administration doit en appliquant l'article 74/11 de la loi du 15/12/1980 prendre en compte les éléments de la vie privée de la personne concernée. Au moins lorsqu'il y a des indications de l'existence possible d'une vie privée sur le sol belge. Ce qui est bien le cas pour la requérante et ce qui ressortait de son dossier/sa demande d'autorisation de séjour.

Le principe de proportionnalité est clairement incorporé dans l'article 74/11 et implique une obligation pour l'administration, le cas échéant, de faire une évaluation conformément à l'article 8 CEDH : notamment il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante, au respect de sa vie privée.

5.1. *Considérant que l'Office des étrangers invoque à l'appui de l'acte attaqué le fait que le requérant ait trompé les autorités belges auparavant.*

Que la partie adverse cite à cet effet le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH. Soit en reconnaissant la vie de famille, dont l'ingérence serait permise pour la protection de « la sécurité nationale, la sécurité publique ou économique, de l'ordre et la prévention des infractions pénales, ainsi que la santé ou la morale (...) ».

Alors que la décision attaquée ne peut être raisonnablement considérée comme justifiée par un besoin social impérieux et notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (en ce sens, Cour européenne des Droits de l'Homme, 26 mars 1992, R.D.E., 1992, page 162).

Le requérant démontre en effet que l'autorité n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie familiale.

La partie adverse se limite notamment à mentionner UN arrêt, et NON applicable au requérant : CCE n° 55.015 du 27 janvier 2011. Celui-ci concerne une partie requérante condamné pour vol avec violences et menaces, détention illicite et trafic de stupéfiants ...

Que le Conseil a jugé dans ce cas qu' « Il s'avère dès lors que la sauvegarde de l'intérêt supérieur de l'Etat prime sur l'intérêt de l'intéressé et de ses intérêts familiaux et sociaux ».

Mais que cette affaire est loin de ressembler à celle de Monsieur A. [...]

Considérant que la motivation de l'acte attaquée fait état, non de condamnations ou de poursuite judiciaire, mais du fait antérieur que le requérant ait dissimulé deux voyages et l'obtention d'un passeport donc de retour à son pays et de contact avec son ambassade alors qu'il avait obtenu la protection internationale.

Qu'immédiatement, la partie adverse recourt à l'article 8 CEDH 2° parlant de « sécurité nationale, d'ordre publique et d'infractions pénales », alors qu'il ne s'agit pas d'une infraction pénale.

Qu'il n'est cependant nullement rapporté une quelconque actualité ou la menace réelle que pourrait constituer le requérant (voir aussi plus haut, point 4, notions/définitions).

5.2. *Considérant en effet qu'une lecture adéquate du dossier aurait permis à la partie adverse de constater que le requérant vit a une relation avec Madame A.C. [...], qu'ils ont deux enfants mineurs ensemble, tous les trois reconnus réfugiés.*

Que le requérant soutient sa famille et fait partie de l'éducation des enfants, qu'il y a un contact direct et régulier (voir actualisations dossier administratif). A ce jour une cohabitation se remet d'ailleurs en place.

Que l'existence d'une vie familiale entre le requérant, sa compagne et ses enfants ne peut raisonnablement être mise en doute, dès lors que les éléments devant conduire à la reconnaissance de l'existence d'une vie familiale ne pouvaient être ignorés.

Que cette vie familiale est aussi reconnue, car la partie adverse passe dans sa motivation au paragraphe 2 de l'article 8 CEDH et tente par ce fait à justifier l'ingérence à la vie familiale du requérant.

Qu'il convenait donc à l'Office des étrangers, dans le cadre de cette interdiction d'entrée de 4 ans, d'y répondre adéquatement et de mettre en balance ces éléments.

Qu'il ressort pourtant de la lecture de la décision que l'appréciation formulée témoigne d'une erreur manifeste d'appréciation.

Que, pour rappel, l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que, par ailleurs, le devoir de minutie impose de prendre en compte l'ensemble des données pertinentes du cas d'espèce avant d'arrêter une décision.

La partie adverse justifie essentiellement l'absence de violation de l'article 8 de la CEDH en invoquant que l'éloignement du requérant n'est pas une exigence disproportionnée par rapport à son droit à la vie privée et familiale car il n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire.

Il est important de rappeler que sa compagne et ses enfants (Ken et Emine) sont reconnus réfugiés en Belgique. Ceci implique l'impossibilité pour ceux-ci d'accompagner ou même de rendre visite au requérant en Turquie.

En outre, sa compagne exerce une activité professionnelle en Belgique. L'essentiel de leurs attaches se trouvent donc sur le territoire belge.

La vie de famille (de droit et de fait) est bel et bien reconnue en l'espèce, mais, selon la partie adverse, cet élément ne constitue pas en une circonstance exceptionnelle empêchant le requérant de retourner en Turquie pour lever l'autorisation de séjour provisoire.

La partie adverse motive cela en indiquant que le requérant ne vit pas avec ses enfants et qu'il s'agit simplement d'un éloignement temporaire.

Il est à noter que le requérant cohabite depuis lors avec ses enfants et sa compagne et que même lorsque ce n'était pas le cas, il entretenait une relation régulière et intense avec ceux-ci.

Il est insensé de faire valoir que, étant donné qu'en Belgique le requérant ne vit pas avec ses enfants, la relation familiale qu'il entretient avec eux ne serait pas perturbée en cas de retour en Turquie.

En effet, comment peut-on comparer la relation que le requérant entretient avec ses enfants K. et E. sur le territoire belge avec la relation qu'il pourrait, selon la partie adverse, entretenir via internet ou par téléphone étant en Turquie.

La partie adverse reconnaît effectivement que le requérant verse régulièrement de l'argent à ses enfants et qu'il « s'en occupe ».

En outre, comment peut-on raisonnablement et valablement prétendre à l'effectivité d'une vie familiale entre un père et ses enfants âgés de 1 an et 2 ans quand la seule possibilité qui leur est donnée est de communiquer par téléphone ou par internet ?

En prétendant encore que le requérant peut continuer à verser de l'argent depuis la Turquie à ses enfants, la partie adverse ne respecte pas son devoir de minutie et ne prend aucunement en considération le fait que le requérant travaille depuis de nombreuses années en Belgique et qu'il n'est

donc en aucun cas évident que le requérant trouvera facilement du travail en Turquie afin de parvenir aux besoins de ses enfants K. et E.

La tâche d'un père ne se limite à verser de l'argent à ses enfants.

En outre, en évoquant un retour temporaire, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation vu la décision d'interdiction d'entrée de 4 ans dont le requérant fait l'objet. Décision délivrée par la partie adverse-même, celle-ci ne pouvant donc l'ignorer (décision attaquée par requête séparée).

Il est donc manifeste que la partie adverse a motivé la décision attaquée de manière stéréotypée mais qu'aucun examen sérieux n'a été effectué.

Dans le cas contraire, elle n'aurait pu prétendre à « une rupture temporaire – le temps de lever l'autorisation adéquate ».

En se limitant à formuler un postulat tant juridiquement que concrètement impraticable la décision attaquée si elle est appliquée, constituera une violation de sa vie familiale et lui causera un préjudice grave et difficilement réparable.

Une telle décision aurait pour conséquence évidente de priver les enfants de la présence effective de leur père auprès d'eux.

La partie adverse reconnaît en outre que le requérant fait partie de leur éducation, ce qui ne peut, par ailleurs, être contesté vu les pièces présentes dans le dossier (voir nombreuses actualisations, et, entre autres, les déclarations de sa compagne, Madame A. C. [...]).

Vu l'interdiction d'entrée de 4 ans dont le requérant fait l'objet, il est manifeste que l'acte attaqué impose en fait au requérant, et donc indirectement à ses enfants, de quitter la Belgique sinon une rupture du lien familial semble inévitable.

La violation de l'article 8 C.E.D.H. est donc flagrante.

En effet, l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant n'a en aucun cas été confrontée aux conditions prévues par l'article 8 paragraphe 2 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales (test de légalité, de nécessité et de légitimité) .

5.3. L'Office des Etrangers invoque à l'appui de l'acte attaqué le fait que le requérant ait trompé les autorités belges auparavant.

La partie adverse cite à cet effet le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH. Soit en reconnaissant la vie de famille, dont l'ingérence serait permise pour la protection de « la sécurité nationale, la sécurité publique ou économique, de l'ordre et la prévention des infractions pénales, ainsi que la santé ou la morale (...)
».

Alors que la décision attaquée ne peut être raisonnablement considérée comme justifiée par un besoin social impérieux et notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (en ce sens, Cour européenne des Droits de l'Homme, 26 mars 1992, R.D.E., 1992, page 162).

Le requérant démontre en effet que l'autorité n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

La partie adverse se limite notamment à mentionner un arrêt, NON applicable au requérant : CCE n° 55.015 du 27 janvier 2011. Celui-ci concerne une partie requérante condamnée pour vol avec violences et menaces, détention illicite et trafic de stupéfiants ...

Le Conseil a jugé dans ce cas qu' « Il s'avère dès lors que la sauvegarde de l'intérêt supérieur de l'Etat prime sur l'intérêt de l'intéressé et de ses intérêts familiaux et sociaux ».

Cette affaire est toutefois loin de ressembler à celle de Monsieur A. [...].

Qu'il convient, néanmoins, de préciser la notion d'atteinte à l'ordre public telle qu'entendue dans le cadre de la loi sur les étrangers du 15/12/1980.

Qu'ici aucun fait d'ordre public n'est cité, uniquement la fraude commise dans la procédure d'asile.

Que le rapport de la chambre relatif à la loi du 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers séjournant sur le territoire du Royaume indiquait encore quant à la notion d'ordre public :

« Notions d'ordre public et de sécurité nationale.

Ces notions ne sont par essence pas définissables avec précision. Les condamnations éventuelles encourues par les demandeurs doivent être appréciées individuellement en fonction de leur degré de gravité et de leur fréquence.

L'ordre public sera invoqué en cas de condamnation pour appartenance à des groupements terroristes, de participation à de graves trafics de stupéfiants ou de délinquance répétée par exemple.

Le ministre vérifiera et appréciera le passé judiciaire de chaque intéressé. »

Ces passages des travaux préparatoires concordent pour conforter le sens premier du texte, qui, s'il ne vise pas tout comportement délictueux généralement quelconque, envisage cependant les faits qui présentent un degré caractérisé de gravité.

Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle: « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) »

Elle a également rappelé que: « L'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, [...], point 24). »

Il convient donc de ne pas avoir égard uniquement à la condamnation antérieure mais à la menace actuelle réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société que pourrait constituer le requérant.

Il convient donc d'avoir égard à la motivation de l'acte attaqué eu égard à ces notions.

La motivation de l'acte attaquée fait état, non pas de condamnations ou de poursuite judiciaire, mais du fait antérieur selon lequel le requérant a dissimulé deux voyages et l'obtention d'un passeport pour retourner en Turquie ainsi que dissimulé des contacts avec son ambassade alors qu'il avait obtenu la protection internationale.

Immédiatement, la partie adverse recourt à l'article 8 CEDH 2° parlant de « sécurité nationale, d'ordre publique et d'infractions pénales ».

Il n'est nullement rapporté une quelconque actualité ou la menace réelle que pourrait constituer le requérant.

Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier.

Le Conseil d'Etat a déjà jugé que : « le devoir de minutie, qui ressortit aux principes de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir

raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (CE, arrêt n°192484, 21 avril 2009).

La motivation de l'acte attaqué ne rencontre pas du tout cette obligation.

L'accusation envers le requérant ne rencontre aucunement les faits de l'arrêt exemplaire, ni le contenu de l'exception du paragraphe 2 à l'article 8 CEDH, ni la notion d'ordre public de la loi des étrangers.

Sans ces conditions, il n'est pas possible de déterminer que le requérant révèle d'une dangerosité réelle, actuelle et d'une gravité telle qu'elle affecte un intérêt fondamental de notre société.

En omettant d'indiquer dans l'acte attaqué les éléments objectifs permettant d'asseoir l'affirmation selon laquelle le requérant « risque de porter atteinte à l'ordre public ou la sauvegarde des intérêts de notre Etat », la partie adverse manque à son devoir de minutie dans le cadre de la balance d'intérêts nécessaire pour l'article 8 CEDH.

La partie adverse se limite en réalité à formuler une seule référence à un arrêt impertinent, et non à démontrer qu'une mise en balance des éléments concrets du dossier a été réalisée.

Revenant à un mensonge dans son dossier d'asile face à une circonstance exceptionnelle résultant d'une rupture, soi-disant temporaire quod non, de ses enfants.

Considérant que « le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (CE, arrêt n°183464, 27 mai 2008).

En l'espèce il y a lieu de conclure à une absence de base solide dans l'acte attaqué (loi, jurisprudence citée, ou notions ordre ou sécurité publique/nationale) pour soutenir que le comportement du requérant justifie l'ingérence dans sa vie familiale.

Que la vie de famille avec le requérant est bien effective, prouvée et également établie en Belgique. Que celle-ci, au sens du par. 1 de l'article 8 CEDH, est pour rappel reconnue par la partie défenderesse.

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers, dans un arrêt n°110.464 dd. 23.09.2013 qui contient également des éléments liés à l'ordre public et à la vie privée et familiale a dit pour droit que : « Or, Il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse aurait pris les éléments susmentionnés en considération lors de la prise de sa décision. A ce stade, ils ne sont, par ailleurs, pas contestés par celle-ci. En particulier, il ne ressort nullement du dossier administratif ou de la décision attaquée que la partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant et de sa compagne, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse. »

Ou encore dans un arrêt du CCE du 31/08/2015 (151.412) :

“En l'espèce, le Conseil observe que l'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle que le requérant a fait valoir, dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour visée au point 1.3. du présent arrêt, divers éléments ayant trait à sa situation personnelle, notamment des éléments relatifs à la vie privée et familiale qu'il mène en Belgique depuis son arrivée. Or, force est de constater qu'il ne ressort pas de la motivation de l'interdiction d'entrée attaquée, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments dans le cadre de la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée. Le Conseil relève que s'il ne peut être fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir motivé explicitement la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour précitée sur la base de ces éléments dès lors qu'elle s'est arrêtée au constat que cette demande n'était pas accompagnée des documents d'identité requis, il n'en ressort pas moins que celle-ci en avait connaissance au moment de prendre l'interdiction d'entrée attaquée mais a fait fi de ces éléments, pourtant connus d'elle, dès lors que la

décision querellée n'en porte aucune mention. Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, le Conseil constate que la motivation de l'acte attaqué démontre que la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision et a failli à son obligation de motivation formelle. Le moyen est dès lors fondé en tant qu'il est pris de la violation des articles 62 et 74/11 de la loi."

Qu'il convient en l'espèce de réaliser une appréciation analogue.

5.4. Que la partie adverse ne saurait d'ailleurs ignorer les circonstances en Turquie, notamment les tensions importantes qui subsistent actuellement.

Qu'on peut ainsi lire sur le site du SPF affaires étrangères (pièces 3):

« Une vigilance accrue est dès lors recommandée et les voyageurs sont priés d'éviter les manifestations politiques et les rassemblements populaires, de suivre l'actualité et de prendre connaissance du message publié sur la page d'accueil (<http://diplomatie.belgium.be/fr/>).

Depuis le 20 juillet 2015, l'Est de la Turquie connaît une résurgence d'actes de violence de la part de l'organisation terroriste PKK. Les attaques ciblent essentiellement les forces militaires et services de l'ordre turcs. Les autorités turques réagissent en menant des opérations militaires dans les provinces orientales. Les hostilités apportent quasi chaque jour leur lot de morts et de blessés.

Le 20 juillet 2015, un terroriste s'est fait exploser dans la ville de Suruç dans le Sud-est du pays, tout près de la frontière syrienne. Cet attentat a causé 32 morts et plus de 100 blessés. Le conflit en Syrie et en Irak se fait donc de plus en plus sentir dans la région frontalière entre la Turquie, la Syrie et l'Irak. On peut s'attendre à ce que l'insécurité ne diminue pas, que du contraire.

Pour ces raisons, les déplacements non-essentiels dans les provinces suivantes sont déconseillés : Hatay, Gaziantep, Kilis, Şanlıurfa, Mardin, Şırnak (Cizre, région requérant), Muş, Bingöl, Bitlis, Batman, Kars, Iğdır, Ağrı, Van, Diyarbakır, Hakkari, Şırnak, Siirt et Tunceli.

En guise de réaction à ces développements, plusieurs manifestations et démonstrations ont lieu tous les jours. Celles-ci dégénèrent souvent en émeutes violentes. Des troubles similaires peuvent également survenir dans les villes du reste du pays. C'est pourquoi il est conseillé d'éviter tout rassemblement, cortège ou manifestation.

Si vous planifiez quand même un voyage dans ces provinces, il est recommandé d'informer l'ambassade d'Ankara de vos plans de voyage (ankara@diplobel.fed.be).

Suite aux récentes actions anti-terroristes en Belgique et les événements en Syrie et Irak, il est demandé aux compatriotes de se montrer particulièrement vigilants compte tenu de la menace terroriste accrue vis-à-vis des intérêts belges. Il est par conséquent conseillé de consulter régulièrement les conseils aux voyageurs et de prendre les mesures de précaution élémentaires. Il est également recommandé de suivre scrupuleusement les consignes des autorités locales. Les compatriotes sont invités à enregistrer leur voyage sur www.travellersonline.diplomatie.be.

(...) Il existe actuellement une menace de terrorisme en Turquie et un certain nombre de groupes terroristes demeurent actifs dans le pays. Il est important de se conformer aux instructions des autorités sécuritaires locales et de suivre l'actualité avant et pendant le séjour en Turquie. Comme toujours, les voyageurs doivent éviter les manifestations. Tenez aussi compte, dans le cas des manifestations, de sérieuses perturbations des moyens de transports publics locaux.

La guerre civile en Syrie provoque des tensions dans la zone frontalière avec la Turquie. La région est également caractérisée par une forte concentration de réfugiés syriens. En outre, le sud de la Turquie constitue une zone de transit pour les combattants à destination de la Syrie. Depuis octobre 2012, divers incidents se sont produits à proximité de postes frontières. L'on déplore aussi des victimes civiles. Dès lors, il convient d'éviter la frontière et les passages frontaliers.

Il est conseillé aux touristes de limiter leurs déplacements aux quartiers habituels et attractions touristiques et d'éviter certaines zones des grandes villes. Comme partout, il est possible de s'informer

sur place à cet égard auprès des agences touristiques ou des hôtels. Les manifestations et démonstrations pouvant dégénérer, il est toujours préférable de les éviter. »

Que la décision viole donc l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 en ce que la motivation insuffisante et inadéquate.

Que ce manquement entraîne une absence de proportion entre la mesure et son but.

Qu'elle a donc violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'ils lui imposent une motivation adéquate en fait et en droit et non insuffisante ou même inexistante comme en l'espèce.

Que cette absence d'évaluation entraîne aussi une violation de ses droits fondamentales de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Que le moyen est donc fondé. ”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Het inreisverbod is gesteund op het feit dat er voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, terwijl aan hem een termijn had dienen te worden toegekend voor het verlaten van het grondgebied. Hij stelt dat de valse verklaringen die hij aflegde tijdens zijn asielprocedure geen bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten rechtvaardigen op grond van het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er zou geen toepassing van artikel 74/4, §3 van de vreemdelingenwet kunnen worden gemaakt.

Verzoeker vervolgt dat gemotiveerd diende te worden omtrent de omstandigheden eigen aan zijn geval en verwijst dienaangaande naar artikel 8 EVRM.

Hij geeft tot slot aan dat hij gehoord had dienen te worden alvorens het inreisverbod werd genomen. Indien hij gehoord was geweest had hij elementen kunnen aanvoeren betreffende zijn gezinsleven.

Verwerende partij heeft de eer in hoofdorde te antwoorden dat verzoeker zijn eerste middel hoofzakelijk gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de thans bestreden beslissing het inreisverbod betreft. De grieven uiteengezet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd in huidige procedure. Het door verzoeker ingeroepen artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is evenmin terzake, daar de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en voormelde bepaling van toepassing is op beslissingen tot verwijdering.

Ondergeschikt wens verwerende partij op te merken dat de Dienst vreemdelingenzaken optreedt als overheid en bevoegd is om maatregelen te treffen die de Openbare Orde dienen te vrijwaren. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de aantasting van de Openbare Orde van het land zelfs niet ernstig dient te zijn. (R.v.St. nr.33.437 van 21 november 1989)

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is voldoende duidelijk, baseert zich op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Aan hem werd geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en er wordt dienaangaande verwezen naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier. Aan verzoeker werd op 12 november 2009 de vluchtelingenstatus toegekend door de Raad. Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij zich vrijwillig en verschillende keren, zowel voor, tijdens als na zijn asielaanvraag, gericht heeft tot zijn nationale autoriteiten op het Belgisch grondgebied en in Turkije, en dat hij twee keer naar Turkije zelf is teruggekeerd. Hij betwist evenmin, noch weerlegt dat hij niet alleen die elementen heeft achtergehouden maar ook het feit dat hij in het bezit is van een nationaal paspoort. Conform artikel 57/6, 1ste paragraaf, 7° van de vreemdelingenwet, trok de Commissaris-Generaal op 3 maart 2011 verzoekers vluchtelingenstatus in, wat bij arrest van 6 september 2011 door de Raad werd bevestigd. In dat arrest oordeelde de Raad dat verzoeker valse verklaringen aflegde met de onmiskenbare doelstelling de autoriteiten te misleiden. Verzoeker heeft wetens en willens de autoriteiten trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen teneinde een

verblijfsrecht te verkrijgen en heeft bovendien achtergehouden in het bezit te zijn van een geldig paspoort.

Verwerende partij merkt op dat zij een ruime beoordelingsmarge heeft bij het bepalen of een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Die begrippen zijn bovendien evolutief. In het licht van de recente gebeurtenissen en de situatie in Europa, is het geenszins kennelijke onredelijk of foutief van verwerende partij te oordelen dat aan verzoeker, gelet op de hierboven uiteengezette feiten, geen termijn kon worden toegekend om het grondgebied te verlaten, nu hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Verzoeker kan bovendien niet voorhouden als zou niet gemotiveerd zijn omtrent de omstandigheden eigen aan zijn geval. Verzoeker verwijst dienaangaande naar zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“[...]”

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er slecht sprake is van een tijdelijke scheiding met zijn kinderen, terwijl dit nergens wordt gesteld.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het dossier blijkt dat verzoeker in België twee kinderen heeft die erkend werden als vluchtelingen, namelijk A. K. en A.E. [...]. Verzoeker woont echter niet samen met hen. Het louter feit dat hij in zijn verzoekschrift beweert dat hij nu wel met zijn kinderen zou samenwonen doet geen afbreuk aan de correcte motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat verzoeker wel aantoonde regelmatig geld te storten voor zijn kinderen die in België verblijven. Verzoeker zou eveneens nog familie hebben in Turkije, namelijk zijn vier kinderen en hun moeder, alsook zijn vader. Hij heeft derhalve nog banden met zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eveneens regelmatig geld overmaakt aan zijn gezinsleden die in Turkije verblijven.

Gelet op het feit dat verzoeker gescheiden leeft van zijn kinderen in België en hij ze geld overmaakt is het geenszins kennelijk onredelijk van verwerende partij te stellen dat hij niet aantoonde dat hij het geld niet zou kunnen blijven versturen vanuit Turkije en dat hij contact kan onderhouden met zijn kinderen als hij in Turkije is, via de telefoon of via internet. Dit motief is overigens in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad: “Voorts stellen moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn levenspartner en hun gemeenschappelijk kind en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker toont ook niet aan dat door een tijdelijke scheiding de gezinsbanden en de belangen van het kind onherstelbaar worden beschadigd.” (RvV 15 januari 2015, nr. 136.324)

Met zijn betoog omtrent zijn gezinsleven betwist verzoeker bovendien geenszins dat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;”

Dit motief van de bestreden beslissing laat verzoeker geheel onbesproken. Hij toont derhalve niet aan als zou onterecht een inreisverbod zijn opgelegd voor de duur van 4 jaar en betwist evenmin het motief opgenomen in de bestreden beslissing dat dat hij door eigen toedoen de gezinseenheid in het gevaar heeft gebracht.

Dienaangaande kan nog worden gesteld dat artikel 8 gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van die bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan. In casu is het legitiem doel dat met een inreisverbod wordt beoogd de openbare orde, zodat eveneens aan de legitimiteitsvereiste is voldaan. (RvV 6 februari 2015, nr. 138.029)

Aangaande de proportionaliteitsvereiste, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkene en van het algemeen belang. De factoren die in die context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkene heeft met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezinsleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland(dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). (RvV 6 februari 2015, nr. 138.029) In casu is niet aangetoond dat het familieleven niet kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat verzoeker gescheiden leeft van zijn kinderen die in Turkije verblijven en hen geld overmaakt, zodat hij niet aantoonbaar als zou hij niet op diezelfde manier contact kunnen houden met zijn kinderen in België.

Verwerende partij kon geheel terecht overeenkomstig artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet aan verzoeker een inreisverbod opleggen voor de duur van 4 jaar omdat verzoeker fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat een inreisverbod voor de duur van 4 jaar disproportioneel zou zijn.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Uit bovenstaande volgt bovendien dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende vier jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan. Hij toont niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten een inreisverbod voor de duur van vier jaar op te leggen. Met zijn uiteenzetting toont hij evenmin aan als zou verwerende partij hebben nagelaten rekening te houden met bepaalde specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval en gaat hij dienaangaande voorbij aan de motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt derhalve aangetoond.

Verzoeker haalt tot slot geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Hij beperkt zich immers in vage termen het volgende te plegen: "il aurait fait notamment valoir des éléments relatifs à sa vie familiale avec sa compagne et ses enfants reconnus réfugiés" (vrije vertaling: hij zou namelijk elementen hebben doen gelden die betrekking hebben op zijn familieleven met zijn partner en kinderen die erkend werden als vluchteling.) Hij specificeert hierbij geenszins welke elementen hij had kunnen doen gelden. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker die een abstract betoog voert omtrent de miskennis van zijn hoorrecht, slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

De twee middelen zijn ongegrond.”

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić

en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, redelijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een belangenafweging gebeurd is: *“Uit het dossier blijkt dat betrokkene twee kinderen heeft die erkend vluchtelingen zijn, A.K. [...] en A. E. [...]. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet met zijn kinderen samenwoont. Hij toont wel aan dat hij regelmatig geld stort voor zijn kinderen.*

Echter niets toont aan dat hij dat geld niet kan blijven versturen vanuit Turkije. Hij kan dan ook nog altijd contact onderhouden met zijn kinderen als hij in Turkije is, via de telefoon, of via internet Daarenboven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog familie heeft in Turkije, namelijk zijn kinderen en hun moeder, alsook zijn vader. Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene geld vanuit België naar zijn familie in Turkije stuurt. Dit toont aan dat hij wel degelijk nog banden onderhoudt met zijn familie in Turkije.

Er dient verwezen te worden naar het arrest (nr. 27.844) d.d. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: De raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in het zelfde art. 8 EVRM, lid bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene vrijwillig en verschillende keren, zowel voor, tijdens als na zijn asielaanvraag, zich gericht heeft tot zijn nationale autoriteiten op het Belgische grondgebied in Turkije en dat hij twee keer naar Turkije zelf teruggekeerd is. Hij heeft niet alleen deze elementen achtergehouden maar ook het feit dat hij in het bezit is van een nationaal paspoort. Hij heeft dus frauduleuze verklaringen afgelegd tijdens zijn asielverhaal en op basis van deze verklaringen heeft hij een statuut van vluchteling verkregen.

Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene de opheffing van zijn inreisverbod kan vragen een s hij in Turkije is;

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf de gezinseenheid in gevaar heeft gebracht door zijn eigen toedoen.”

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk is om haar een inreisverbod van vier jaar op te leggen, nu zij bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en dat de kinderen die slechts 1 en 2 jaar oud zijn, ook erkende vluchtelingen zijn ten aanzien van Turkije, waardoor zij zich niet naar Turkije kunnen begeven. Ook stelt de verzoekende partij dat, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, het moeilijk is om een gezinsleven te onderhouden met hen via de telefoon en het internet.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij onwettige middelen heeft gebruikt teneinde tot verblijf toegelaten te worden. Dit is weliswaar een zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekende partij, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is. In het kader van de belangenafweging stelt de verwerende partij inderdaad vast dat de verzoekende partij twee kinderen heeft, die eveneens over de vluchtelingenstatus beschikken. De verwerende partij benadrukt echter dat de verzoekende partij niet met de kinderen woont, dat zij via het internet en de telefoon contact met de kinderen kan houden en dat zij vanuit Turkije geld kan storten op de rekening van de kinderen zoals ze heden doet voor deze twee kinderen en voor haar kinderen die in Turkije wonen.

In dit verband wijst de Raad erop dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dit betekent dat nationale beslissingsoverheden, in principe de elementen die betrekking hebben op de uitvoering, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing die getroffen wordt ten aanzien van een ouder moet onderzoeken en beoordelen opdat effectieve bescherming wordt geboden en voldoende belang wordt gehecht aan het hoger belang van de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door deze beslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

In het kader van de belangenafweging, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan de jonge leeftijd van de kinderen, met name ongeveer 1 en 2 jaar oud, waar ze stelt dat de kinderen via internet en telefoon contact kunnen houden met hun vader. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat de kinderen de vluchtelingenstatus hebben, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de kinderen *in casu* de vluchtelingenstatus ten aanzien van Turkije hebben gekregen. *In casu* heeft de verzoekende partij de Turkse nationaliteit en geldt het inreisverbod voor het hele Schengengebied. Voorts blijkt uit de beslissing van 18 augustus 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, dat de verwerende partij aangeeft dat de verzoekende partij niet enkel geld stort voor haar kinderen die in België verblijven, maar dat zij zich ook met de kinderen bezighoudt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden. Er wordt immers enkel gesteld dat de verzoekende partij niet met haar kinderen samenwoont en dat ze geld stort.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat samenwoning geen absolute vereiste is voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Andere factoren kunnen worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland, de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind en de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36). Omtrent deze elementen wordt in het kader van het opleggen van een inreisverbod van vier jaar niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de verzoekende partij gescheiden leeft van haar kinderen die in Turkije wonen, houdt op zich niet in dat de verwerende partij in het kader van de huidige bestreden beslissing geen rekening dient te houden met voormelde elementen en *ipso facto* kan stellen dat de bestreden beslissing zorgvuldig genomen werd, nu de situatie van de kinderen op zich niet vergelijkbaar zijn onder meer omdat de kinderen die in Turkije opgroeien niet de status van erkend vluchteling hebben en de verzoekende partij zich naar Turkije kon begeven.

Bijgevolg blijkt uit de bestreden beslissing, die een inreisverbod van vier jaar oplegt aan de verzoekende partij, niet dat de belangen van de verzoekende partij, en de belangen van haar kinderen, zorgvuldig werden ingeschat en afgewogen. Niet alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden werden kenbaar en zorgvuldig in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, betrokken bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 8 van het EVRM, wordt aannemelijk gemaakt.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing oppert dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12, §1, van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid evenwel geen afbreuk doet aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, een verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het stond dan ook aan de gemachtigde van de staatssecretaris zelve om een zorgvuldige afweging door te voeren op grond van de specifieke omstandigheden in het geval van de verzoekende partij.

In zoverre de verwerende partij meent dat de Belgische staat in het kader van artikel 8 van het EVRM kan oordelen dat zijn belang voorrang heeft op het belang van de vreemdeling, gaat de verwerende partij er evenwel aan voorbij dat de Belgische staat enkel zijn belangen kan laten doorwegen indien dit is voorafgegaan door een redelijke belangenafweging. Dit is een afweging waarin van betekenis zijnde feiten en omstandigheden op zorgvuldige wijze worden betrokken en de betrokken belangen zorgvuldig worden afgewogen. Dat de Belgische staat een zekere beoordelingsmarge heeft in deze belangenafweging wordt evenmin betwist. Het beschermen van de openbare orde is weliswaar een zeer zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen op zorgvuldige wijze in de weegschaal worden gelegd, *quod non in casu*. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Het staat de verwerende partij vrij om bij de vereiste belangenafweging aan de misleiding, die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag gedaan heeft, een belangrijk gewicht toe te kennen. Het is evenwel pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit een zorgvuldige weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is. Reeds werd benadrukt dat het niet de taak is van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij.

Het middel is in de besproken mate gegrond. De overige onderdelen behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS